

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupený Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. listopadu 2016, č. j. OAM-441/ZA-ZA11-ZA04-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. února 2018, č. j. 29 Az 48/2016 – 40,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králově ze dne 16. února 2018, č. j. 29 Az 48/2016 - 40, a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. listopadu 2016, č. j. OAM-441/ZA-ZA11-ZA04-2016, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **10 200 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal dne 4. května 2016 opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. O dva dny později žalovaný ustanovil žalobci opatrovníkem jeho matku, která žádost zdůvodnila zdravotním stavem žalobce (schizofrenie a lehká mentální retardace), v jehož důsledku má problémy s orientací a pamětí, a svou příslušností ke Svědkům Jehovovým. Matka žalobce předložila několik zpráv z webu www.jw.org, dokládajících situaci tohoto náboženského společenství v Rusku, a lékařskou zprávu z vyšetření stěžovatele lékařkou v oboru psychiatrie. Při seznámení s podklady pro rozhodnutí žalovaného stěžovatel doplnil, že kdyby se vrátil do vlasti, vzali by ho do armády.

[2] Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutím označeným v záhlaví řízení podle § 25 písm. i) citovaného zákona zastavil. Žalovaný konstatoval, že zdravotními potížemi stěžovatele se zabýval již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu z roku 2012, kdy je neshledal azylově relevantními, což následně potvrdily i správní soudy. Obava žalobce z nástupu do armády není ničím podložená a navíc již v prvním správním řízení bylo zjištěno, že žalobce byl v zemi původu osvobozen od výkonu základní vojenské služby. Žalovaný se zabýval rovněž příslušností matky žalobce ke Svědkům Jehovovým, dospěl však k závěru, že žalobce k tomuto společenství nepřísluší, a proto tato skutečnost není pro řízení o jeho žádosti relevantní. Na závěr žalovaný konstatoval, že mu není známo, že by se situace v zemi původu žalobce změnila natolik, aby opodstatnila nové posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) – poté, co jí přiznal odkladný účinek – zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Dle jeho názoru posoudil žalovaný příslušnost matky a sestry žalobce ke Svědkům Jehovovým dostatečně v rozhodnutích o jejich žádostech o mezinárodní ochranu, naopak žalobce se tato okolnost přímo nedotýká. Zdravotnímu stavu žalobce se žalovaný podrobně věnoval ve svém prvním rozhodnutí. Krajský soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by mohla být relevantní pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Zmínku žalobce o možnosti odvodu do armády označil krajský soud za spekulativní a ničím nepodloženou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. V uvedeném návrhu žalobce zdůraznil, že trpí schizofrenií a lehkou mentální retardací, přičemž se jeho zdravotní stav v posledních měsících výrazně zhoršil. Stěžovatel je zcela závislý na pomoci své matky a sestry, které rovněž podaly kasační stížnost proti nevyhovujícímu rozsudku krajského soudu ve věci mezinárodní ochrany. Stěžovatel je přesvědčen, že je v jeho zájmu, aby řízení o všech kasačních stížnostech probíhala současně. Na výzvu Nejvyššího správního soudu potom stěžovatel doplnil kasační stížnost v tom směru, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jeho zdravotní stav ani příslušnost jeho matky a sestry ke Svědkům Jehovovým

nezakládá přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel trvá na tom, že azylově relevantní důvody mohou být zprostředkovány osobami blízkými, v případě stěžovatele jeho matkou. Způsob, jakým se krajský soud s touto námitkou vypořádal, považuje stěžovatel za zcela nedostatečný. Krajský soud ani žalovaný nevzali dostatečně v úvahu zhoršení zdravotního stavu stěžovatele, což stěžovatel dokládá kopií zprávy o svém chování vydané v P. s. K. n. O. dne 18. srpna 2017. Stěžovatel dále vytkl žalovanému, že se nezabýval situací v Rusku, především ve vztahu ke svému závěru o spekulativnosti obavy stěžovatele z odvodu do armády. Kromě již uvedené zprávy o chování přiložil stěžovatel k doplnění kasační stížnosti ještě kopii lékařské zprávy ze dne 11. června 2017 vystavené lékařkou v oboru psychiatrie MUDr. Z. H.

[5] Dne 10. dubna 2018 zástupkyně stěžovatele Nejvyšší správní soud informovala, že stěžovatel byl dne 5. dubna 2018 kvůli zhoršení zdravotního stavu hospitalizován na Psychiatrické klinice Fakultní nemocnice Hradec Králové, což doložila kopií potvrzení vystaveného lékařem z této nemocnice.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a napadený rozsudek. Zdůraznil, že se zabýval všemi skutečnostmi, které stěžovatel v průběhu řízení uvedl. Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by se zdravotní stav stěžovatele v posledních letech výrazně zhoršil. Stěžovatel na rozdíl od své matky a sestry není příslušníkem Svědků Jehovových a navíc ani matce a sestře nebyla mezinárodní ochrana udělena. Žalovaný se zabýval i možností udělení humanitárního azylu, ani v tomto případě však nebyla žádost stěžovatele opodstatněná. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[7] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli, ten však svého práva podat k němu repliku nevyužil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že o věci rozhodl bezodkladně, a proto se návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stal bezpředmětným. Pro upřesnění je nutno dodat, že stěžovatel sice podal kasační stížnost již 22. února 2018, ta však postrádala jakékoliv zdůvodnění. Stěžovatel byl obratem vyzván k doplnění kasační stížnosti (usnesení ze dne 27. února 2018, č. j. 6 Azs 60/2018 - 12, doručené zástupkyni stěžovatele dne 28. února 2018), Nejvyšší správní soud mu však k tomu musel poskytnout zákonnou jednoměsíční lhůtu [§ 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Stěžovatel vady kasační stížnosti odstranil podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu až dne 28. března 2018, tedy teprve tímto dnem začala běžet pořádková třicetidenní lhůta k rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 4 ve spojení s § 107 s. ř. s.; viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17, či rozsudek ze dne 7. prosince 2016, č. j. 6 Azs 249/2016 - 24).

[9] Vzhledem k tomu, že posuzovaná kasační stížnost se týká mezinárodní ochrany, musel Nejvyšší správní soud nejprve zkoumat, zda svým významem podstatně přesahuje

vlastní zájmy stěžovatele, tedy zda je přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Ve svém usnesení ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud toto ustanovení vyložil následovně: „*Přesahem vlastních zájmů stěžovatele [...] je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. [...] O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*“, což bude v zásadě tehdy, pokud krajský soud nerespektuje ustálenou judikaturu a nelze vyloučit opakování tohoto pochybení v budoucnu, nebo pokud krajský soud hrubě pochybí při výkladu aplikovaných právních norem.

[10] Nejvyšší správní soud přitom na základě níže vyložených důvodů kasační stížnost přijal k věcnému posouzení, přičemž dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] K námitce nedostatečného odůvodnění napadených rozhodnutí lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. března 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany [...] musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Žalovaný rozdělil důvody, o něž stěžovatel opíral svou žádost do tří kategorií – na ty, které již posoudil v rozhodnutí o první žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu (zdravotní stav stěžovatele), na skutečnosti z hlediska případného udělení azylu či doplňkové ochrany stěžovateli nerelevantní (příslušnost matky a sestry stěžovatele ke Svědkům Jehovovým) a na tvrzení stěžovatele o obavě z odvodu do armády, které však vyhodnotil jako zcela nepodložené, především proto, že z řízení o první žádosti stěžovatele věděl, že byl stěžovatel zproštěn povinnosti vykonat základní vojenskou službu. Žalovaný dále shromáždil aktuální informace o zemi původu stěžovatele (č. l. 37 – 47 správního spisu), z nichž dovodil, že se tamní situace nezměnila natolik, aby to vyvolalo nutnost opakovaného posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Krajský soud tuto systematiku ve svém – stručném, nicméně přezkoumatelném – rozsudku sledoval, přičemž obě rozhodnutí splňují požadavky vymezené rozšířeným senátem na odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

[12] Stěžovatel svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu opíral též o členství své matky a sestry v náboženském společenství Svědků Jehovových, které má být v Rusku

terčem pronásledování. Předmětem posouzení je zde závěr žalovaného, že tato skutečnost nemůže být z hlediska udělení azylu či doplňkové ochrany stěžovateli relevantní. Nejvyšší správní soud zde připomíná svůj rozsudek ze dne 11. června 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, z něhož vyplývá, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, je nutno považovat „*nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady*“ (srov. též článek 40 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní. Na půdorysu skutkových okolností tohoto případu však Nejvyšší správní soud považuje za nesprávný závěr žalovaného, že náboženské vyznání matky a sestry stěžovatele není „novou skutečností ve smyslu zákona o azylu“ proto, že sám stěžovatel ke Svědkům Jehovovým nepatří, přičemž žalovaný tuto okolnost posoudil v souvislosti s žádostmi matky a sestry stěžovatele o mezinárodní ochranu.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že je mu z úřední činnosti známo, že žalovaný původně jako nepřípustné ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu označil i žádosti matky a sestry stěžovatele o mezinárodní ochranu opřené právě o jejich náboženské vyznání. Krajský soud nicméně v rozsudcích ze dne 31. března 2015, č. j. 32 Az 24/2014 - 71 a 32 Az 25/2014 - 69, příslušná rozhodnutí žalovaného zrušil a zavázal jej k věcnému posouzení žádostí i s ohledem na důkazy, které byly předloženy až v řízení před krajským soudem a které svědčí o zostření postupu ruských státních orgánů vůči Svědkům Jehovovým, jimž nyní může hrozit uvěznění či vysoká pokuta. Žalovaný následně rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany matce a sestře stěžovatele, a to rozhodnutími vydanými ve stejný den jako to nyní posuzované ve věci stěžovatele. Žaloby proti těmto rozhodnutím krajský soud zamítl rozsudky ze dne 16. února 2018, č. j. 29 Az 49/2016 - 46 a 29 Az 50/2016 - 39, přičemž u Nejvyššího správního soudu v současné době probíhají řízení o kasačních stížnostech proti těmto rozsudkům pod sp. zn. 4 Azs 56/2018 a 5 Azs 62/2018.

[14] Z toho lze usoudit, že odlišný přístup žalovaného vůči stěžovateli oproti jeho matce a sestře vyplynul ze skutečnosti, že stěžovatel není příslušníkem Svědků Jehovových a situace tohoto náboženského společenství v zemi původu posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu nemůže nijak ovlivnit. Nejvyšší správní soud však připomíná, že obecně nelze vyloučit, aby žadatel o mezinárodní ochranu čelil hrozbě vážné újmy z důvodů politického či náboženského přesvědčení svých blízkých. Poukázat lze rovněž na bod 36 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, dle něhož *rodinní příslušníci jsou již z důvodu svého příbuzenského stavu k uprchlíkovi zpravidla vystaveni pronásledování takovým způsobem, který by mohl být*

důvodem pro přiznání postavení uprchlíka. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že stěžovatel není rodinným příslušníkem své matky či sestry ve smyslu, jaký tomuto pojmu přisuzuje článek 2 písm. j) citované směrnice, to však nic nemění na závěru, že případné pronásledování jeho příbuzných z důvodu jejich náboženského přesvědčení by se mohlo dotknout i stěžovatele.

[15] Žalovaný dále zcela ignoroval tvrzení stěžovatele, že z důvodu svého zdravotního postižení je závislý na péči své rodiny, především matky. Dle názoru Nejvyššího správního soudu by i okolnost, že by se stěžovatel po případném uvěznění své matky z důvodu jejího náboženského přesvědčení ocitl bez potřebné péče [zde Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel je důsledku svého duševního onemocnění na mentální úrovni dvanáctiletého dítěte a je tedy zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu], mohla být relevantní pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany.

[16] Z pohledu Nejvyššího správního soudu tedy nebylo možné opakovanou žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu považovat za nepřípustnou proto, že nepřinesla žádné nové relevantní skutečnosti. Stejně jako v případě matky a sestry stěžovatele se měl žalovaný jejich příslušností ke Svědkům Jehovovým i v řízení se stěžovatelem zabývat, jak jej k tomu zavazoval právní názor vyslovený krajským soudem v rozsudcích č. j. 32 Az 24/2014 - 71 a 32 Az 25/2014 - 69, v nichž zohlednil zhoršenou situaci tohoto náboženského společenství v Rusku. V případě stěžovatele se úvahy žalovaného samozřejmě musejí přizpůsobit skutkovým zvláštnostem tohoto případu, resp. specifické situaci stěžovatele, který sám přísně vzato není Svědkem Jehovovým (věřit a být vědomým členem církve nebo náboženské společnosti předpokládá odpovídající rozumovou a volní vyspělost), jeho osud však vzhledem k jeho zdravotnímu stavu a stupni mentálního vývoje může být prostřednictvím jeho nejužší rodiny, matky a sestry, na situaci tohoto společenství, resp. jejich příslušnosti k němu závislý.

[17] Nemůže být proto dostačující, že žalovaný situaci Svědků Jehovových v Rusku posoudil jen v rozhodnutích o žádostech matky a sestry stěžovatele. Jak Nejvyšší správní soud dovodil, i stěžovatel může být případným pronásledováním členů tohoto společenství dotčen, nicméně žalovaný mu tím, že se těmito okolnostmi v rozhodnutí ve věci stěžovatele věcně nezabýval, odňal možnost ochrany svých práv před soudem (kterou matka i sestra stěžovatele využily, včetně podání kasační stížnosti), neboť předmětem tohoto řízení je výhradně otázka, zda stěžovatel v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl nové skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, které nemohl bez vlastního zavinění uvést v předchozím řízení, nikoli však věcné posouzení těchto skutečností.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud nicméně shledal nesprávným názor krajského soudu, že se stěžovatele přímo nedotýká příslušnost jeho matky a sestry, jejichž péči z důvodu svého duševního onemocnění potřebuje, ke Svědkům Jehovovým a naopak dospěl k závěru, že měl žalovaný tuto okolnost věcně posoudit – tím spíše, učinil-li tak na pokyn krajského soudu právě v případě matky a sestry stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto

rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť výtky Nejvyššího správního soudu směřují v prvé řadě proti postupu žalovaného, který krajský soud aproboval. V dalším řízení by proto krajskému soudu nezbývalo nic jiného, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou procesní ekonomie podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného sám zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž se žalovaný bude řídit výše vysloveným právním názorem.

[19] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze spisu krajského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti či v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; i vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatele od soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem tak stěžovateli žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat.

[20] Žalovaný neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží.

[21] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu č. j. 29 Az 48/2016 - 10 ze dne 1. prosince 2016 ustanovena zástupkyní advokátka, která jej v souladu s poslední větou § 35 odst. 9 s. ř. s. zastupovala i v řízení o kasační stížnosti. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Jelikož krajský soud o odměně zástupkyně stěžovatele dosud nerozhodl, přiznal jí Nejvyšší správní soud odměnu i za řízení o žalobě. Ustanovené zástupkyni tak byla přiznána odměna za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)] a v sepisu a podání doplnění žaloby a kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž jí za každý náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně stěžovatele není plátkyní daně z přidané hodnoty, jedná se o konečnou výši její odměny. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu